

Arrest

nr. 53 999 van 29 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 september 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2010 dient verzoeker een negende asielaanvraag in. Op 7 september 2010 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken zijn asielaanvraag in overweging te nemen. Dit is de bestreden beslissing:

"(...) Overwegende dat betrokkene op 31 augustus 2010 een negende asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een fax van een pagina van het paspoort van zijn vader, een fax van een pagina van het paspoort van zijn moeder, een fax van de identiteitskaart van een broer, een fax van een nationaliteitsbewijs van zijn broer en een fax van een rantsoenkaart van zijn familie naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat faxen van documenten de echtheid ervan niet garanderen, dat de betrokkene niet de identiteit van anderen maar die van hem moet aantonen. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat

hij wel van Suleimania is en hij ingaat op de redenen die hij wel gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had om naar voren te brengen wat de redenen geweest zouden zijn om zijn land van herkomst te verlaten. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel genomen van de machtsoverschrijding en schending van artikelen 48/3, 51/8, 51/10 tweede lid in fine, 57-6.1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd: (...)

*Verzoeker heeft een nieuw bewijs gebracht van een permanente situatie: zijn familiesamenstelling. Bovendien, toonde hij ook aan dat zijn familie over een rantsoenkaart beschikt. Artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, T. en COOLSAET, A., *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189). Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (R.V.V.nr. 42 583 van 29 april 2010).*

In hoofddorde

In casu, motiveert verwerende partij op een onafdoende wijze haar weigering om het asielaanvraag in overweging te nemen. Bijgevolg schendt ze artikelen 51 / 8, 51 / 10, tweede lid in fine en 57/6, 1 ° van de wet van 15 december 1980.

Daar waar de functie van tegenpartij zich volgens vaste rechtspraak beperkt tot twee cumulatieve onderzoeken:

1) Nagaan of de voorgelegde elementen die als nieuw voorgehouden worden, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure of een nieuw bewijs van een voormalige situatie voorstellen

2) Nagaan of de vreemdeling niet in staat was om deze elementen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag aan te brengen ondergaat verwerende partij geen enkel van deze onderzoeken en besluit uiteindelijk toch een weigering van de nieuwe elementen.

De motivatie van de bestreden beslissing is volledig gebaseerd op het feit dat faxen van documenten "de echtheid ervan niet garanderen" en dat verzoeker "niet de identiteit van anderen maar die van hem moet aantonen". Hoogst opvallend is dat deze argumentatie niets te maken heeft met de bevoegdheid van verwerende partij in het kader van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980. In die zin begaat tegenpartij een machtsoverschrijding door zich te substitueren aan het Commissariaat generaal. Inderdaad, enkel deze laatste is bevoegd om zich uit te spreken over de bewijswaarde van een document neergelegd ter staving van een asielaanvraag. Bovendien, door te verklaren dat verzoeker zijn eigen identiteit dient aan te tonen en niet die van "anderen" (die toch zijn familieleden zijn...), beoordeelt verwerende partij zeker niet het "nieuw karakter" van deze informatie maar spreekt zich eerder uit over de opportuniteit in het kader van een asielaanvraag van deze informatie. Er werd ook onlangs beslist dat :

«En tout état de cause, l'Office des Etrangers ne peut estimer que ces documents ne viennent pas rétablir la crédibilité du récit fourni par la requérante lors de sa demande d'asile, La partie défenderesse ne peut se prononcer sur une dimension de la demande d'asile du requérant qui est manifestement étrangère à l'appréciation du caractère nouveau des éléments présentés par le requérant et, partant,

étrangère à la compétence du délégué du Ministre de la migration et d'asile en la matière. » (R.V.V.n° 34 924 du 27 novembre 2009). « En l'espèce, force est de constater, à la lecture de la motivation de l'acte attaqué, que l'analyse faite par la partie défenderesse des éléments produits par la partie requérante à l'appui de sa nouvelle demande, se limite à énoncer que ces éléments ne pourront corroborer les déclarations de la requérante, ni à restaurer les contradictions et incohérences relevées lors des analyses précédentes » (RVV nr. 34 422 van 20 november 2009). In onderhavig geval, is de motivatie nog beperkter dan in de bestreden beslissing die uitgang gaf tot het arrest van 20 november 2009: plots en op volledige gestereotypeerde wijze, besluit tegenpartij dat "Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt". Verzoeker is zeker en vast niet in staat om te begrijpen waarom die gegevens niet als nieuw beschouwd kunnen worden. Bovendien, legt het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu, werd aangetoond dat tegenpartij zich tevens schuldig maakt van een schending van het zorgvuldigheidsprincipe. Uiteindelijk volhardt de bestreden beslissing dat «Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. » Door een beslissing te nemen ten aanzien van de subsidiaire beschermingsstatus, heeft verwerende partij de aangehaalde elementen in overweging genomen, evenals de huidige situatie in Irak, en kon na dit onderzoek niet meer artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 toepassen, maar had het dossier moeten overmaken aan het CGVS volgens het artikel 51/10, tweede lid. (Raad van State, arrest n° 88.870 van 11 juillet 2000). Bijgevolg, motiveerde verwerende partij niet afdoende haar beslissing, en werden artikelen 51/8 en 57/6, 1° geschonden en begaat tegenpartij een machtsoverschrijding. Artikel 57/6 bepaalt dat: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

1° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen"

Volgens UNHCR (advies UNHCR 2 april 2009; <http://www.cbarbchv.be/Juridische%20Bewijslast%20OFR.htm>) gaat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid om enkel vast te stellen of er al dan niet nieuwe elementen zijn te buiten door te evalueren of de nieuwe elementen al dan niet de beoordeling van de asielaanvraag kunnen beïnvloeden. Tijdens de hoorzittingen betreffende de evaluatie van de nieuwe asielprocedure in de Commissie Binnenlandse Zaken en Administratieve Aangelegenheden van de Senaat op 24 en 31 maart 2009 werden er eveneens opmerkingen gemaakt over de ruime interpretatie door de Dienst Vreemdelingenzaken waarom asielaanvragen niet worden doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Ook in haar opmerkingen betreffende het Wetsontwerp tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft UNHCR haar bekommernis geuit betreffende de beoordeling van nieuwe elementen door de Dienst Vreemdelingenzaken: «L'UNHCR estime que les examens préliminaires devraient couvrir tant les questions de fait que de droit. La notion d'éléments nouveaux devrait être interprétée de manière protectrice, conformément à l'objet et au but de la Convention de 1951. Les faits à l'appui de l'essence de la demande qui pourraient contribuer à la révision de la décision antérieure devraient en général être considérés comme des éléments nouveaux. »

In subsidiaire orde. Indien Uw Raad toch van mening zou zijn dat de twee aangegeven redenen door tegenpartij zich toch in haar legale takenverdeling zouden bevinden, wenst verzoeker de volgende opmerkingen te maken.

Wat betreft de bewijswaarde van een fax, werd reeds beoordeeld dat: « Le fait que l'avis de recherche soit produit en copie n'en affecte pas la force probante, car on ne se saurait exiger d'une personne qui fuit son pays en raison de persécutions qu'elle produise systématiquement l'original des documents qui contribuent à établir le fondement » (Raad van State, arrest nr. 105.473 van 12.04.2002). In onderhavige geval, onderzoekt tegenpartij niet eens de inhoud van deze faxen. Bovendien, vraagt verzoeker zich af hoe hij de originele van de identiteitsdocumenten van zijn familieleden had kunnen overmaken. Hetzelfde geldt voor de rantsoenkaart. Dit zijn allemaal documenten die heel regelmatig gebruikt worden door hun eigenaars. Had verzoeker hiervan het origineel overgemaakt, zou verwerende partij zeker en vast de onmogelijkheid ervan laten opmerken. Overigens, mist het verwijt dat verzoeker zijn eigen identiteit dient aan te tonen en niet die van "anderen", tevens enige grondslag. Ten eerste, vergelijkt verwerende partij "anderen" met "familieleden van de kandidaat vluchteling" wat helemaal niet op hetzelfde neer komt.

Ten tweede, kan men de herkomst en identiteit afleiden door de toedracht van identiteitsdocumenten van familieleden en de eerder afgelegde verklaringen van de betrokkene. Zodanig dat deze elementen

wel degelijk een nieuw zicht geven van de familiale situatie van verzoeker evenals zijn herkomst. Ten laatste, was de onduidelijke identiteit één van de weigeringsmotieven van de eerste asielaanvraag. Had verzoeker op dat moment een identiteitsdocument kunnen neerleggen, dan zou de voormalige beslissing anders geweest zijn. Het gaat dus wel om nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8. Door dat te ontkennen, schendt verwerende partij deze rechtsbepaling.”

Verzoeker verwijst in de repliekmemorie naar het verzoekschrift.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004 nr. 132.710). De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan zij is genomen, namelijk dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht. Verder wordt er in de bestreden beslissing ook nog verwezen naar de relevante wetsbepalingen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister is in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt zich tot de beoordeling of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister niet zelf kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In casu werd de nieuwe asielaanvraag niet in overweging genomen, zodoende dat de asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde zal worden onderworpen. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekende partij bij huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan. Stukken die er enkel toe strekken de bij een eerdere asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven of om de weigeringsmotieven van een eerdere beslissing te weerleggen, kunnen niet beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van 51/8 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- 1) nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- 2) betrekking moeten hebben op feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,

3) relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hoewel artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat de gemachtigde van de minister eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek, een onderzoek ten gronde, onderwerpt, sluit dit artikel niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (R.v.St., nr. 112.420, 8 november 2002). Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

De bestreden beslissing stelt dan ook terecht:

"(...) Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 september 2009 het beroep verwierp. Overwegende dat de betrokkene op 19 november 2009 een zevende asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van in overwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 december 2009. Overwegende dat de betrokkene op 10 augustus 2010 een achtste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 augustus 2010. Overwegende dat de betrokkene op 31 augustus 2010 een negende asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een fax van een pagina van het paspoort van zijn vader, een fax van een pagina van het paspoort van zijn moeder, een fax van de identiteitskaart van een broer, een fax van een nationaliteitsbewijs van zijn broer en een fax van een rantsoenkaart van zijn familie naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat faxen van documenten de echtheid ervan niet garanderen, dat de betrokkene niet de identiteit van anderen maar die van hem moet aantonen. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij wel van Suleimania is en hij ingaat op de redenen die hij wel gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had om naar voren te brengen wat de redenen geweest zouden zijn om zijn land van herkomst te verlaten. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Het oordeel van de gemachtigde dat de authenticiteit van de fax van een brief niet kan worden nagegaan is dan ook niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (R.v.St., nrs. 142.624, 24 maart 2005 en 133.135, 25 juni 2004). Het motief van de bestreden beslissing dat daarenboven stelt dat "faxen van documenten de echtheid ervan niet garanderen" wordt door verzoekende partij niet weerlegd. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft derhalve gehandeld binnen het kader van de bevoegdheid die hem is toebedeeld krachtens artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en terecht beslist de asielaanvraag niet in overweging te nemen. Machtoverschrijding, noch een schending van artikel 48/3, 51/10 en 57/6 van de Vreemdelingenwet wordt door verzoekende partij aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, dient er op te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker maakt met zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, zodat hij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC